

Arrest

**nr. 56 857 van 25 februari 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 30 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 25 januari 2009 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 25 maart 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 22 november 2010.

1.3. Op 13 december 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 14 december 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Përqevë, gemeente Klinë (Kosovo) en bent u in het bezit van de Kosovaarse nationaliteit. Ten gevolge van de taferelen die u tijdens de Kosovaarse oorlog zag, kampt u al enkele jaren met een ernstig trauma. Tijdens het gewapend conflict vestigden de Serviërs zich op de berg in uw dorp. Op een tweetal maanden na, toen u verbleef in Bubel (Kosovo), blijf u de hele tijd in uw dorp. Tijdens de oorlog zag u vreselijke dingen. Zo zag u hoe een man eerst werd gestoken met een mes en nadien met een kogel vermoord werd, zag u afgeslachte dieren en platgebrande huizen. U maakte persoonlijk niets mee, maar de bombardementen en de kogels vlogen u boven het hoofd. Na de oorlog bewerkte u akkers in de streek rond Nder Lugje (Kosovo) en werd u regelmatig herinnerd aan de oorlog die er gewoed heeft daar destijds jullie tenten en tractoren er vernield werden. Ondanks dat u nog op allerlei wijzen aan de oorlog werd herinnerd - zo heeft u een oom die sinds de oorlog ziek is en een ondertussen overleden grootvader die na de oorlog steeds bleef roepen 'kijk hoever de Serviërs komen' - kende u buiten wat angstgevoelens geen noemenswaardige problemen. Sinds 2004 – 2005 begon u evenwel met psychische problemen te kampen. Hoewel u in Kosovo last had van nachtmerries, het zwaar had wanneer u op de bus zat of op straat liep doordat u steeds herinnerd werd aan de oorlogsgebeurtenissen en uw familie u er tijdens familiale gesprekken op attent maakte dat u ziek was, wilde u niet aanvaarden dat u met een oorlogstrauma kampte. In de lente van 2007 ging u dan uiteindelijk toch naar een psycholoog in Klinë. De psycholoog stelde na enkele gesprekken vast dat u getraumatiseerd was door de Kosovaarse oorlog en een behandeling werd gestart. U kreeg medicatie voorgeschreven en er werden u door middel van praat sessies adviezen gegeven hoe u het beste de oorlogsgebeurtenissen kon verwerken/vergeten. In het begin lichte het praten met de psycholoog in Klinë u wat op, maar later merkte u dat de behandeling niet verder aansloeg. U vertelde dit aan uw psycholoog en midden 2008 werden er andere maatregelen genomen. De behandeling viel u zwaar en een tweetal maanden na de start van de nieuwe maatregelen stopte u de behandeling. U bezocht in Kosovo geen andere dokters voor uw psychische problemen daar u dacht dat andere dokters misschien zoals de psycholoog zouden zijn die u bezocht en u daarenboven hoorde dat er in Kosovo geen goede dokters zijn. Daar uw psychische problemen in 2008 en begin 2009 het grootst waren besloot u Kosovo te verlaten om u in het buitenland te laten behandelen. U verliet Kosovo op 20 januari 2009 en kwam op 25 januari 2009 in België aan, waar u nog dezelfde dag een asielaanvraag indiende. Bij een terugkeer naar Kosovo vreest u dat uw oorlogstrauma terug zal opspelen.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart van UNMIK (tijdelijke administratie van de Verenigde Naties in Kosovo), uitgegeven op 9 februari 2007 te Prishtinë (Kosovo), en een aantal medische attesten waaruit blijkt dat u in België in behandeling was/bent voor uw psychische problemen.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en elementen aanwezig in uw administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

U verklaarde dat u naar België bent gekomen omdat uw behandeling in Kosovo voor het trauma dat u ten gevolge van de Kosovaarse oorlog heeft opgelopen niet hielp en omdat u zich hier wil laten behandelen in de hoop te kunnen genezen (CGVS, p. 2, 4, 10, 14). Wat dit door u aangehaalde asielmotief betreft, dient vooreerst gewezen te worden op enkele elementen in uw verklaringen die ertoe nopen de ernst en de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen te relativeren. Zo kan er ernstig getwijfeld worden aan het feit of u zich wel daadwerkelijk heeft laten behandelen in Kosovo voor uw beweerde mentale problemen. Er dient terzake immers opgemerkt te worden dat u de naam van de psycholoog in Klinë bij wie u ruim een jaar, tot midden 2008, in behandeling zou zijn geweest schuldig moest blijven. Evenmin kon u de naam geven van het ziekenhuis in Klinë waar u de psycholoog bezocht, noch de naam van de medicatie die u in die periode diende te nemen (CGVS, p. 12-13). Van iemand die beweert tot amper een half jaar voor zijn vertrek uit zijn herkomstland gedurende meer dan een jaar op regelmatige basis in behandeling te zijn geweest mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij tenminste de naam kent van de arts bij wie hij behandeling genoot.

Bovendien kan u uw hele behandeling in Kosovo met geen enkel medisch attest staven. Voor het ontbreken van dergelijke documenten legde u inconsistente verklaringen af. Zo verklaarde u eerst dat er in Kosovo een totale catastrofe heerst en dat er geen documenten zoals hier in België worden uitgereikt (CGVS, p. 7). Verder verklaarde u in dit verband dat er in Kosovo niet veel documenten worden gegeven, maar dat het ook zou kunnen dat u ze ergens verloren heeft of ze thuisgelaten heeft

(CGVS, p. 12). Gevraagd of uw familie in Kosovo u deze documenten zou kunnen bezorgen, stelde u dat zoiets niet mogelijk was daar u dat reeds aan uw moeder gevraagd had en zij u vertelde dat er geen documenten te vinden waren. Ook zouden er geen documenten van uw in Kosovo genoten behandeling aan de psycholoog kunnen worden gevraagd daar het ziekenhuis in Klinë ondertussen 'veranderd' is (CGVS, p. 13). Er kan dus met rede sterk getwijfeld worden aan de waarachtigheid van de door u beweerde genoten behandeling in Kosovo.

Voorts legde u wat betreft uw sinds maart 2009 permanente behandeling in België voor uw psychische problemen weinig overtuigende verklaringen af. Zo verklaarde u eerst dat de behandeling in oktober 2009 werd stopgezet bij de psychologe in Diest (dr. Goovaerts Gerda) omdat u zich op dat moment wat beter voelde en u steeds terug bij haar terecht kon indien nodig (CGVS, p. 5). Verder verklaarde u in dit verband dat dokter Goovaerts, om een voor u onbekende reden, u zegde dat u een andere psycholoog of dokter diende te zoeken (CGVS, p. 17). Deze tegenstrijdige verklaringen zijn bovendien weinig in overeenstemming te brengen met de verklaring te vinden in het door u neergelegde medisch document d.d. 6 oktober 2009. Hierin wordt immers aangegeven dat dokter Goovaerts het aangewezen vindt dat er frequenter sessies zouden plaatsvinden (zie p. 3 attest d.d. 6 oktober 2009). Daarenboven blijkt uit het door dokter Goovaerts opgemaakte document d.d. 3 maart 2009 dat uw behandeling vermoedelijk tot maart 2010 zou duren (zie document 2b d.d. 3 maart 2009). Voorts kunt u uw bewering dat u sinds de stopzetting van uw behandeling bij dokter Goovaerts tot op het ogenblik van uw gehoor op het Commissariaat-generaal op regelmatige basis op controle bent gegaan bij uw huisarts met geen enkel medisch attest staven. Uw verklaring dat uw huisarts u geen documenten schreef, is weinig aannemelijk daar artsen in België de plicht hebben hun patiënt te voorzien van een attest van hun zorgverstrekking. Daarenboven bleef u de naam schuldig van de huisarts bij wie u naar eigen zeggen gedurende een jaar regelmatig op controle zou zijn gegaan (CGVS, p. 5). Volledigheidshalve dient hier, wat uw behandeling in België betreft, nog aan toegevoegd te worden dat een attest van een arts/specialist die een persoon behandelt voor problemen met zijn of haar geestelijke gezondheid, een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld.

Wat er ook van zij, u heeft hoe dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u in Kosovo niet langer de nodige hulp kon krijgen – of bij een eventuele terugkeer naar Kosovo zou kunnen krijgen – voor de door u aangehaalde psycho-medische problemen, temeer daar uit uw eigen verklaringen blijkt dat u zich in het verleden probleemloos heeft kunnen wenden tot de medische hulpverlening voor deze problemen. Wanneer u uw psycholoog in Klinë midden 2008 vertelde dat de geboden behandeling niet meer aansloeg, nam hij onmiddellijk maatregelen en probeerde hij u met andere adviezen en gesprekken te helpen. Echter, aangezien u het zwaar had met de behandeling, zette u deze een tweetal maanden later op eigen houtje stop, ondanks dat u van mening bent dat de psycholoog in Klinë het misschien wel bij het juiste eind had (CGVS, p. 14-15). Hoewel u zich zeer slecht voelde, zocht u in Kosovo geen andere dokter op, naar eigen zeggen omdat u dacht dat de volgende dokter misschien hetzelfde zou zijn als de psycholoog in Klinë en omdat u hoorde dat er in Kosovo geen goede dokters zijn (CGVS, p. 14 en 17). Deze verklaringen zijn evenwel veralgemeende en blote beweringen welke geenszins gestoeld zijn op objectieve elementen, temeer omdat u zich zelfs niet geïnformeerd heeft naar andere behandelingsmogelijkheden in Kosovo (CGVS, p. 17). Tot slot heeft u geen elementen aangebracht dat de behandeling in België fundamenteel verschillend en beter zou zijn dan diegene die u in Kosovo heeft genoten. U stelde aanvankelijk weliswaar dat de behandeling hier fundamenteel verschilt van deze in Kosovo, maar u kon dat geenszins concretiseren. Zo sprak u in Kosovo net als in België met de psycholoog op een zachte manier over de oorzaken van uw problemen, werden er u raadgevingen gegeven over hoe om te gaan met uw trauma en werden er u kalmeermiddelen voorgeschreven (CGVS, p. 15-16). Uw bewering dat in Kosovo ook de omgeving – zij doet u immers steeds weer denken aan de oorlogsgebeurtenissen – misschien uw genezing in de weg staat, is maar weinig ernstig te noemen daar dit gegeven u er niet van heeft weerhouden sinds het begin van uw gezondheidsproblemen nog jarenlang in Kosovo te blijven en zelfs nog een half jaar te blijven na de stopzetting van uw behandeling (CGVS, p. 16). Uw houding terzake getuigt dan ook van weinig haast en is maar moeilijk in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteitskaart bevestigt louter uw identiteit en nationaliteit, waaraan in deze beslissing niet wordt getwijfeld. De Belgische medische documenten tonen aan dat u in België medische hulp zocht, maar werpen geen ander licht op de bovenstaande bevinding dat u niet aannemelijk heeft gemaakt waarom u niet langer bij de Kosovaarse gezondheidsdiensten terecht zou kunnen voor een afdoende behandeling van uw trauma.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheids- en vertrouwensbeginsel en de motiveringsplicht, voert verzoeker aan dat uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding voortvloeit dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken, dat op grond van de kwetsieuze motivering de motiveringsplicht ernstig met de voeten wordt getreden, dat de beslissing die steunt op onjuiste of juridisch onaanvaardbare motieven met machtsoverschrijding is genomen, dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en dat tevens niet gemotiveerd werd waarom verzoeker niet in aanmerking zou komen voor de status van subsidiaire bescherming.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) ernstig kan getwijfeld worden aan het feit of hij zich wel daadwerkelijk heeft laten behandelen in Kosovo voor zijn beweerde mentale problemen aangezien hij de naam van de psycholoog in Klinë bij wie hij ruim een jaar in behandeling zou zijn geweest schuldig moest blijven, hij evenmin de naam kon geven van het ziekenhuis in Klinë waar hij de psycholoog bezocht, noch de naam van de medicatie die hij in die periode diende te nemen, hij bovendien zijn hele behandeling in Kosovo met geen enkel medisch attest kan staven en hij voor het ontbreken van dergelijke documenten inconsistente verklaringen aflegde, (ii) hij ook wat betreft zijn sinds maart 2009 permanente behandeling in België voor zijn psychische problemen weinig overtuigende en tegenstrijdige verklaringen aflegt, die bovendien weinig in overeenstemming te brengen zijn met de verklaring te vinden in het door hem neergelegde medisch attest van 6 oktober 2009, zoals uitvoerig wordt toegelicht, (iii) hij hoe dan ook niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in Kosovo niet langer de nodige hulp kon krijgen – of bij een eventuele terugkeer naar Kosovo zou kunnen krijgen – voor de door hem aangehaalde psycho-medische problemen, temeer uit zijn eigen verklaringen blijkt dat hij zich in het verleden probleemloos heeft kunnen wenden tot de medische hulpverlening voor deze problemen, (iv) hij geen elementen heeft aangebracht dat de behandeling in België fundamenteel verschillend en beter zou zijn dan diegene die hij in Kosovo heeft genoten en zijn bewering dat in Kosovo ook de omgeving, die hem steeds weer doet denken aan de oorlogsgebeurtenissen, misschien zijn genezing in de weg staat, weinig ernstig te noemen is daar dit gegeven hem er niet van heeft weerhouden sinds het begin van zijn gezondheidsproblemen nog jarenlang in Kosovo te blijven en zelfs nog een half jaar te blijven na de stopzetting van zijn behandelingen en (v) zijn identiteitskaart louter zijn identiteit en nationaliteit bevestigt, waaraan niet wordt getwijfeld en de Belgische medische documenten geen ander licht werpen op de bevinding dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt waarom hij niet langer bij de Kosovaarse gezondheidsdiensten terecht zou kunnen voor een afdoende behandeling van zijn trauma.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidiare beschermingsstatus van 13 december 2010 (CG nr. 0912109), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker lijkt te beweren, blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord en hij tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Albanees machtig is. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft zich daarenboven voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, waaronder de verklaringen, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.4. De Raad stelt vast dat de in de bestreden beslissing opgenomen motieven correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en de kern raken van verzoekers vluchtmotieven, en verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste poging onderneemt om deze motieven in concreto te verklaren of te weerleggen. Derhalve toont verzoeker niet aan dat op grond van de kwestieuze motivering de motiveringsplicht ernstig met de voeten wordt getreden of dat de beslissing steunt op onjuiste of juridisch onaanvaardbare motieven. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht, het redelijkheids- en het vertrouwensbeginsel schendt, en evenmin maakt hij machtsoverschrijding aannemelijk. De motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus worden integraal hernomen en bevestigd.

2.5. Met betrekking tot de subsidiare beschermingsstatus, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiare beschermingsstatus is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat de bestreden beslissing op dit punt wel degelijk gemotiveerd is en het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist.

2.6. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiare bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiare beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende februari tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

